

Otvorenie 5. a 6. pečate (Zj 6, 9-11)

„A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše zabitých pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré mali. A kričali veľkým hlasom a vraveli: Až dokedy, Samovládca, svätý a pravdivý, nesúdiš a nepomstíš našej krvi na tých, ktorí bývajú na zemi?“ (Zj 6,9-10)

Pri zlomení pečate nenasleduje zvolanie „Pod!“ , pretože to, čo príde po zlomení nasledujúcich pečatí, je dôsledkom udalostí, ktoré sa odohrali pri lámaní prvých 4. pečatí. Deviaty verš nám prezrádza, že sa jedná o skúsenosť mučeníkov, keďže boli zabití **„pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré mali.“**

Význam výrazu **„duše spod oltára“** nám pomáhajú pochopiť: 3Moj 17,11-12; 5Moj 12,23, podľa ktorých sa v krvi nachádza duša, t. j. život. Vysvetľuje to i výraz v 1Moj 4,10 podľa ktorého krv zabitého Ábela volala do neba, t. j. hriech vraždy (straty života) volal až do neba. To podáva vysvetlenie prečo sa duše nachádzajú pod oltárom. Je to odkaz na obetný oltár v Jeruzalemskom chráme, po ktorom tiekla krv zabitých zvierat, ku ktorým Pavol i Žalmista prirovnávajú Boží ľud (Ž 44,23; Rm 8,36).

Text nám teda hovorí, že násilnosti konané na mučeníkoch volali po Božej odplate. Navonok znie text ako výčitka k Bohu, ale výrazy **„Samovládca, svätý a pravdivý“** sú vyznaním, že Boh sa nemusí za svoje konanie nikomu zodpovedať a všetko čo urobí je dobré a sväté. Slová sú preto skôr výkrikom, prosbou po Božom zásahu do deja.

„Silný Bože pomsty, Hospodine, silný Bože pomsty, zaskvej sa! Pozdvihni sa, sudca zeme! Daj pyšným odplatu! Až dokedy bezbožníci, Hospodine, dokedy budú plesat' bezbožní? Vravia a vravia, hovoria spurne; honosia sa všetci činitelia neprávosti. Hospodine, depcú tvoj ľud a trápiac ponížujú tvoje dedičstvo. Vraždia vdovu a pohostína a siroty zabíjajú a hovoria: Nevidí toho Hospodin, ani tomu nerozumie Bôh Jakobov.“ (Ž 94,1-7)

„A bolo dané jednému každému dlhé biele rúcho, a bolo im rečené, aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití jako aj oni.“ (Zj 6,11) Boh nesľubuje okamžitý zásah, ale spasenie a to v podobe **„bieleho rúcha“**. Jeho zásah príde, ale až keď sa naplní to, čo bolo napred dovolené, aby sa stalo. Tento text nám odhaľuje, že v pláne spasenia sú Bohom buď naplánované alebo dovolené udalosti, s ktorými nepohnú ani naše modlitby a volania.

„A videl som, keď otvoril šiestu pečať a hľa, povstalo veľké zemetrasenie, a slnce sčernelo jako srsteneé vrece, a mesiac bol celý jako krv, a nebeské hviezdy padaly na zem, ako keď fík so seba mece svoje pozdné nedozrelky, trasený od veľkého vetra. A nebo ta pošlo jako svíjajúci sa knižný svitok. A každý vrch a ostrov sa pohly so svojho miesta.“ (Zj 6,12-14) Pri rozlomení 6. pečate Boh zasahuje do histórie a jeho zásahy zodpovedajú jeho majestátu. Už starozákonní proroci opisovali tieto znamenia ako príchod dňa Hospodinovho, to znamená udalostí, ktoré keď prídu, tak sa svet dostáva do doby konca. (Ámos 5,18.20; Joel 2,31-32; Iz 13,9-10)

„Tieto znamenia sa objavili pred začiatkom 19. storočia. V roku 1755 sa toto proroctvo preukázalo dovtedy najstrašnejším zemetrasením. Všeobecne sa o ňom hovorí ako o lisabonskom zemetrasení, i keď zasiahlo veľkú časť Európy, Afriky i Ameriky. Otrasy bolo možno pozorovať i v Grónsku, v západnej Indii, na ostrove Madeira, v Nórsku a vo Švédsku, vo Veľkej Británii a v Írsku. Zemetrasenie zasiahlo územie najmenej desiatich miliónov štvorcových kilometrov. V Afrike sa zemetrasenie prejavilo takmer rovnako silne ako v Európe. Bola zničená veľká časť Alžírsko. Neďaleko hraníc s Marokom zmizla celá dedina s ôsmimi či desiatimi tisícami obyvateľov. Obrovská prílivová vlna zasiahla pobrežie Španielska a Afriky, zaplavovala mestá a spôsobila hroznú skazu.“

„Následkom zemetrasenia sa zrútili všetky kostoly a kláštory, väčšina veľkých verejných budov a viac než štvrtina obytných domov. Asi dve hodiny po zemetrasení vypukli v rôznych častiach mesta požiare a zúrili takmer tri dni tak prudko, že mesto úplne zničili. K zemetraseniu došlo vo sviatok, keď boli kostoly a kláštory plné ľudí, takže sa len málokto zachránil.“ (Encyclopedia Americana, heslo Lisabon) „Zdesenie ľudí sa nedá opísať. Nik neplakal, nebolo slz. Tí, čo prežili, pobehovali sem a tam ako pomätení, bili sa do tváre i prs a volali: „Zľutovanie, to je koniec sveta!“ Matky zabúdali na svoje deti a utekali pre obrazy alebo sochy Ukrižovaného. Mnohí ľudia utekali do kostolov, aby tam našli ochranu. Márne však vystavovali Ukrižovaného, nardarmo objímali oltáre. Obrazy, sochy, kňazi i návštevníci kostolov boli spoločne pochovaní v jednej zrúcanine.“

„Odhaduje sa, že onoho osudného dňa prišlo o život celkom deväťdesiat tisíc ľudí.“

O dvadsaťpäť rokov neskôr sa ukázalo ďalšie znamenie, o ktorom sa zmiňuje proroctvo – zatmenie slnka a mesiaca. Po úplnej tme, ktorá trvala takmer celý deň, sa na hodinu alebo dve pred príchodom večera obloha sčasti vyjasnila a objavilo sa slnko, zahalené ešte stále tmavou hustou hmlou. „Po západe slnka sa znovu utvorili mraky a veľmi rýchlo sa zotmelo.“ „I nočná tma však bola neobvyčajná a naháňala hrôzu ako tma počas dňa. I keď bol práve spln mesiaca, nedali sa bez umelého svetla rozpoznať žiadne predmety. Zdalo sa, že ani umelé svetlo zo susedných domov alebo zo vzdialenejších miest nemôže preniknúť hustou temnotou; akoby to bola egyptská tma.“ Hoci o deviatej hodine večer nastal spln, tma neustúpila. „Až po polnoci tma zmizla a po prvýkrát sa ukázal mesiac krvavej farby.“ Dejiny zaznamenali 19. máj 1780 ako „temný deň“. Od čias Mojžiša nebolo zaznamenané také husté, rozsiahle a dlhotrvajúce zatmenie.“ (Veľký spor vekov, Hlásatelia nového rána)

„Toto proroctvo sa prekvapujúcim a jasným spôsobom splnilo 13. novembra 1833, keď došlo k veľkému meteorickému dažďu. Bolo to najväčšie a najpodivuhodnejšie „padanie hviezd“, aké kedy dejiny zaznamenali: „Celá obloha nad územím Spojených štátov bola niekoľko hodín v pohybe. Od chvíle, čo túto zem osídlili prví ľudia, neukázal sa na oblohe podobný jav, ktorý by jedni sledovali s veľkým obdivom a druhí s hrôzou a zdesením.“ „Veľkoleposť úkazu a jeho desivá krása sa zapísali mnohým do pamäti a nikdy nevyzmiznú... Nikdy nepadal dažď hustejšie ako vtedy meteority. Na východe, západe, na severe i juhu – všade mohli ľudia pozorovať rovnaký úkaz. Zdalo sa, že sa pohybuje celé nebo... Úkaz, ako ho opísal vo svojom denníku profesor Silliman, pozorovali obyvatelia na celom území Spojených štátov... Od druhej hodiny v noci až do svitania sa na celej oblohe, ktorá bola úplne jasná a bezmračná, odohrával skvelý výjav, nepretržitá hra oslnivo žiariacich svetiel.“ (R. M. Devens, Americký pokrok alebo Veľké udalosti najvýznamnejšieho storočia, kap. 28, odst. 1-5)“ (Veľký spor vekov, Americký reformátor)

„A kráľovia zeme, veľmoži, boháči, vojvodcovia a mocní i každý sluha i každý slobodný skryli sa do jaskýň a do skál vrchov a vraveli vrchom a skalám: Padnite na nás a prikryte nás pred tvárou toho, ktorý sedí na tróne a pred hnevom Baránka, lebo prišiel ten veľký deň jeho hnevu, a kto môže obstáť?“ (Zj 6,15-17)

Kiež by sme si záverečnú otázku položili v čase milosti a nie prichádzajúceho súdu.